

ΑΝΑΘΕΜΑ ΣΤΟΝ ΕΜΠΡΗΣΤΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Χτές ήταν ἔλατα, θυμάρια, πεῦκα
κελαηδητὸ πασίχαρο, φτερούγισμα στ' ἀπόσκια
Σήμερα... Λάκκα παγερὴ τ' ἀγνάντεμα καὶ νέκρα . . .
Καπνὸ καὶ στάχτη ἀναρρουφῶ
μὲ καίει τ' ἄγριο λιοπύρι
Χτές μάζωξα κυκλάμινα, κρυμμένα σὲ πουρνάρια,
φάρδυνα τὰ πνεμόνια μου, τὰ πότισα μὲ δρόσο.
Μύριες ζωὲς ἀνάδευαν, φωνὲς γλυκὲς ἀχοῦσαν . . .
Σήμερα... Σβῆσαν οἱ ζωές... Χάθηκαν τὰ τραγούδια...
Πάει κι' ἡ δροσιά, ἡ ἀνασεμιὰ τοῦ δάσους ἢ ζωδότρα...
Ἡ βρῦση στέκει ὀλόρφανη καὶ ὅπως κελαρύζει,
καφτό, πικρὸ παράπονο, πύρινο μοιρολόϊ,
μ' ἓνα πολάκι ἀπόμεινε γιὰ νὰ τὴ συντροφεύει
στὸ θρῆνο τῆς ποῦ ἀντιβοᾷ στὸν λαβωμένο τόπο . . .
— Ἄνάθεμα ποῦ σκόρπισε φωτιά, καὶ τρισκατάρα...
Ν' ἀφανιστεῖ καὶ νὰ καεῖ στῆς κόλασης τὴ φλόγα,
καθὼς τὰ δένδρα ἀφάνισε δίχως νὰ τόνε γνοιιάξει.
Τὰ βογγητὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ κι' ἡ φλόγα τοῦ νεροῦ μου,
φαντάσματα θὲ νὰ γεννοῦν νὰ τόνε σφιχτοζώνουν...
Σ' ὄλη τὴ γῆς νὰ μὴ μπορεῖ νὰ βρεῖ δροσιά ἢ ψυχὴ του.
Σὲ δένδρο σὰν θὰ στέκεται, νὰ παίρνει τὰ ριζὰ του,
νὰ φεύγει μὲ τὸν ἴσκιο του καὶ μὲ τὰ τρίκλωνά του.
Κι' ἐμέ, τῆς γῆς ἢ ἀνασεμιὰ, χάρη ἄς μὲ δυναμώνει,
δροσοσταλιᾶς ἀστέρφευτης μάννα βυζάχτρα νᾶμαι
καὶ νὰ ποτίζω ὀλημερὶς τὸν τόπο, νὰ φυτρώσουν
γιὰ τὰ δεντρά, ν' ἀγκαλιαστοῦν σὰν πρῶτα ὀλόγουρά μου..
Σ' ὄλους ποῦ θὰ διαβαίνουνε φιλοξενεὶὰ νὰ δίνουν
παρὰ σ' ἐκεῖνον πῶκαμε τὸ δάσος ἄγρια λάκκα
καὶ κοιμητῆρι ὀπούθαψε κόρφους ζωῆς κι' ἀνάσας.

Ἰω. Δρίβα - Μαραβελίδου

*Ἀπὸ τὴν ποιητικὴν τῆς Συλλογῆς
ΔΑΣΟΣ, ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΧΩΡΙΟ*